

Pyhäkön

Lamppu

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 6/2012

AADAMIN JA EEVAN JOULU

✍ JUHANA POHJOLA

Joulu on Jeesuksen syntymäjuhla. Jouluaatto on kuitenkin myös toinen juhla. Silloin nimipäiviä viettävät Aatamit ja Eevat. Joulupäivänä ei nimipäivää vietetä, koska meille on annettu vain yksi nimi, jossa meidän pitää pelastuman: Jeesus Kristus.

Aatamin ja Eevan nimipäivä muistuttaa meitä siitä, mitä varten joulua vietetään. Aadamin poikina ja Eevan tyttärinä ihmiskunta on elänyt syntiinlankeemuksen jälkeen lakkaamattomassa synkkyudessa ja koleudessa. Tunnetussa lastenkirjassa kuvataan tätä toivottomuuden tilaa tavalla, jonka vain lapset osaavat oikein oivaltaa: Aina on talvi, mutta ei koskaan joulua.

Adventin suurin kysymys ei siten ole, milloin joulu koittaa, vaan miten joulu voi olla edes mahdollista. Pääkysymys ei voi olla, miksi elämänsäni on niin vaikeaa, vaan miten on mahdollista, että Jumala voi rakastaa minua. Aadamin kuoleman roudan ja Eevan epätoivon kaamoksen keskelle kuitenkin käsittämättömästi syttyy armon ja elämän valo Betlehemin yössä.

Aadam ja Eeva eivät kuitenkaan ole vain kuvaus sinusta ja minusta. Jouluna ne viittaavat myös siihen uuden ajan alkuun, joka jouluyönä koitti: *Kun aika oli täyttynyt, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen* (Gal.4:4). Jeesus ei ollut vain Israelin kansalle luvattu Messias, vaan myös koko ihmiskuntaa koskeva uusi Aadam. Kehdosta loistavat kasvot olivat Jumalan kasvot. Samalla ne olivat myös Aadamin kasvot. *Aadam oli esikuva siitä, joka oli tuleva* (Room.5:14).

Toinen Aadam tuli korjaamaan sen, minkä ensimmäinen rikkoi. Tästä esikuvasta johdettuna ainakin kirkkoisä Irenaeuksesta (130-202) saakka on Maria puolestaan nähty uutena Eevana. Hän kirjoittaa: *Kuolema tuli Eevan kautta, elämä Marian kautta*. Syvällinen yhtymäkohta Raamatusta aukeaa Eevan ja Marian välille.

Sekä Eeva että Maria kohtasivat ylikuulannollisen sanansaattajan. Eeva tarttui käärmeen sanaan: *Onko Jumala todellakin sanonut?* Maria puolestaan kuunteli enkeliä ja vastasi: *Tapahtukoon minulle sanasi mukaan* (Luuk.1:38). Tämä on se elämän ja kuoleman kysymys edelleen tässä maailmassa: Onko Raamatun ilmoitus muuttumatonta Jumalan sanaa vai muuttuvaa ihmissanaa Jumalasta? Antaudunko Eevan tavoin omien mielihalujeni ohjaukseen vai suostunko Marian nöyryydessä Jumalan johdatettavaksi? Seuraanko Eevan epäuskon järkeilyä vai Marian luottavaisista jättäytymistä Jumalan mahdollisuuksien varaan? Vastausten jakolinja kulkee läpi kaikkien valtakuntien ja kirkkokuntien tullen joka suvun joulupöytiinkin.

Lankeemuksen jälkeen kerrotaan: *Mies antoi vaimolleen nimen Eeva, sillä hänestä tuli kaiken elävän äiti* (1.Moos.3:20). Eeva ja hänen tyttärensä on kutsuttu synnyttämään ja vaalimaan elämää yhä uusille sukupolville. Kipeästi tiedämme, että saatu elämän lahja kantaa kuitenkin jokaisessa meissä myös kuolemaa mukanaan. Mariassa puolestaan toteutuu se lupaus, että hänen kantamansa

lapsi tulee iankaikkiseksi elämäksi ja siunaukseksi koko ihmiskunnalle. Jumalan Pojan äitinä hän on kaiken elävän äiti. *Niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa*. (1.Kor.15:42). Jumala valmisti Eevan kerran Aadamin kyljestä. Ristillä puolestaan Maria todisti, miten toisen Aadamin kyljestä vedessä ja veressä luodaan syntien anteeksiantamuksen kautta uusi suku eli kristillinen kirkko kasteen ja ehtoollisen kautta (Joh.19:34).

Siksi meille Aadamin pojille ja Eevan tyttärille riittää tänäkin jouluna ihmeteltävää, omistettavaa ja ylistettävää näissä uskomme järkähtämättömissä totuuksissa: *Sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta!*

LÄHETYSHIIPPAKUNTA PERUSTETAAN KEVÄÄLLÄ 2013

  ESKO MURTO

Helsingissä 24.11. kokoontunut Suomen Luther-säätiön valtuuskunta yhdessä muiden hiippakuntaan mukaan tulevien henkilöseurakuntien kanssa hyväksyi

suunnitelmat Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan perustamiseksi maaliskuussa 2013.

Perustamiskokouksen yhteydessä toimitetaan myös piispanvaali, jossa

uudelle hiippakunnalle valitaan piispa. Valintaa edeltää talven aikana papiston ja konsistorin suorittama ehdokasasettelu. Ruotsin ja Suomen Lähetyshiippakunnan piispa Matti Väisänen vihkii virkaan ja luovuttaa tehtävänsä uudelle piispalle ennen kesää.

Suomen Luther-säätiön seurakunnat sekä niiden kaitsijana toiminut Matti Väisänen ovat tähän asti toimineet osana Ruotsin ja Suomen lähetyshiippakuntaa, Missionsprovinsen i Sverige och Finland.

– Läheinen suhde Missionsprovinsiin säilyy tämän jälkeenkin, mutta uuden Lähetyshiippakunnan perustamisen myötä Suomeen syntyy itsenäinen kirkollinen rakenne, piispa Matti Väisänen toteaa.

HIIPPAKUNNAN TUNNUKSISSA ARMONVÄLINEIDEN RIKKAUS

Valtuuskunta hyväksyi kokouksessaan perustettavalle hiippakunnalle vaakunan ja tunnuslauseen. Vaakunakilpeen on kuvattu kultaiselle pohjalle punainen malja, joka samalla voi olla sekä kastemalja että ehtoolliskalkki. Jalassa oleva kahdeksankulmainen muotoilu sekä kultainen, punaisella yrjönristillä varustettu ehtoollisleipä viittaavat kasteeseen ja ehtoolliseen.

Liturgisten värien maailmassa kultainen kuvastaa kiitosta, ylistystä ja Kristuksen kuninkuutta. Punainen on Pyhän Hengen, apostolien ja marttyyrien väri. Vaakunakilven värimaailma kuvastaa Lähetyshiippakunnan tehtävää: Kristuksen täytetyn työn päälle rakentuu Pyhän Hengen ja kristillisen

seurakunnan julistustyö – joka tapahtuu Herran itsensä asettamien välineiden kautta.

Hiippakunnan tunnuslause Scriptura sacra ius nostrum divinum, 'Pyhä Raamattu on meidän Jumalallinen oikeutemme' kumpuaa jo uskonpuhdistuksen alkuajoista. Jumalan sanan on oltava kirkollisen oikeudenkäytön lähde, josta seurakunnan hyvä järjestys syntyy. Virta ei voi kuitenkaan nousta lähdeä korkeammalle, eikä seurakunta voi siksi astua Jumalan sanan yläpuolelle menettämättä päätöstensä oikeudellista perustaa.

– Jumalan sanaan perustuva oikeus on viime kädessä Jumalan itsensä oikeutta. Tätä oikeutta ei käydä ihmisten, vaan Jumalan tuomioistui-

men edessä. Sanallaan Hän tuomitsee synnin, mutta syntinen saa Kristuksen tähden armon. Tästä Lähetyshiippakunnassa on kyse, Luther-säädiön dekaani Juhana Pohjola kuvaa.

Sisälllys 6/2012

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Pyhiinvaeltajan matkassa
- 6 Valo syttyy pimeyteen
- 8 "Jumala tuli yhdeksi meistä!"
- 9 "Gud blev en av oss!"
- 10 Pyhä, pyhä, pyhä!
- 11 Pelastus puun ja veden kautta

- 12 Om ämbetet
- 13 John W. Kleinig: Armoa armon päälle -kirja-arvostelu
- 14 Oikeata joulua!
- 15 Jumalanpalvelukset
- 16 Lapsuuden uskoa ja kevyttä palvelua
- Kannen kuva:
Mehreraun luostarin kappelin lasimaalaus: Tietäjät kumartavat Kristusta

PYHIINVAELTAJAN MATKASSA

≡ EERO PIHLAVA

Vuoden vaihteessa eläkkeelle jäävä Markku Sumiala palasi juuri Raili-vaimonsa kanssa kahden kuukauden mittaiselta pyhiinvaellukselta Santiago de Compostelaan. Porin Sakkeus-yhteisön pastori innostuu silminnähdessä matkasta kysyttäessä.

– Olisi mukava jos haastatteluun saisi jotain tästä matkasta.

Sumiala kuvaa pyhiinvaeltajan pelkistettyä elämää, ”reppu selkään ja baanalle”. Kipinä pyhiinvaelluksesta syntyi avioparin yllyttäessä toisiaan raskaaltaakin kuulostavalle elämysmatkalle; 800 kilometriä jalankulkua, heti alkuun Pyreneiden vuorien ylitys ja päämäärä Espanjassa Santiago de Compostelassa.

Pyhiinvaellukselle lähtiessä Markun ja Railin yhtenä toivomuksena oli, että Jumalan sana avautuisi heille matkan aikana. He lukivat vaelluksen aikana apostoli Jaakobin kirjettä päivittäin. Kysyessäni pastorilta ”avautuiko sana?” hän vastaa omaan rauhalliseen tapaansa:

– Ainakin se piti hengissä.

LAPSUUDEN ASKELEET

Sumiala sai kulkea turvallisessa kodissa eläen ja koulureppua kantaen vanhempiensa perässä. Nyt jo vuosisadan toimineeseen Porin Cygnaeuksen kouluun lähtivät aamuisin sekä opettajavanhemmat että Markku ja hänen siskonsa. Metsänhoitajan ammatiss-

ta ja urheilemisesta nuorena unelmoinut Markku sanoo lapsuudenkotinsa olleen perinteinen ja turvallinen. Opettajaperheen perinteisistä arvoista huolimatta perhe ei löytänyt seurakuntayhteyttä.

– Jouluaaton hartaus oli ainoa tilaisuus, jossa perheenä kävimme, Markku sanoo.

”USKONTOA EI HARRASTETTU, VAAN SE OLI TOTISINTA TOTTA”

Nuoren Markun elämässä seurakuntayhteys löytyi ripikoulussa 1960-luvulla.

– Sain uskossa omistaa sen lahjan, mihin kastettiin oli minut kerran liittänyt, Markku kirjoittaa kirjassa Tuntomerkkien kirkko. Pyhiinvaeltaja kuvaa seurakuntayhteyden löytymistä uuden elämän avautumisena.

– Raamattu tuli elämään, Markku sanoo.

Keski-Porin seurakunnan nuorten joukko oli hänelle iso asia, koska omasta perheestä uskonyhteys puuttui. Markku kuitenkin toteaa, että hän on kiitollinen vanhemmilleen siitä, että he antoivat innokkaalle kääntytäjälle kodissa tilaa.

Kodin uskonyhteyden puuttuessa seurakuntayhteys juurtui syvälle Markun sydämeen.

– Siellä uskontoa ei harrastettu vaan se oli totisinta totta, sanoo Markku hymyillen ja muistelee kiitollisena rippikoulun jälkeistä aikaa. Vaelluksen vuodet ovat kuitenkin osoittaneet Markulle, että se joukko jo-

ka oli kerran hyvin kiinteä ”voi lähteä myös hyvin erilaisiin suuntiin.”

MATKASEURUEET VAIHTUVAT

Kymmenet tuhannet pyhiinvaeltajat kulkevat Camino de Santiagoa, Pyhän Jaakobin tietä vuosittain. Sumiala kertoo kuinka matkalla St. Jean Pied de Portista kohti päämäärää he tapasivat suuren kansainvälisen pyhiinvaeltajajoukon. Majatalot ja matkaseurueet vaihtuivat useaan kertaan matkan aikana.

Lukioaikoina Markku päätti hakea teologiseen tiedekuntaan opiskelemaan.

– Olen varmaan nk. sorsa-teologi, joka sukeltaa tiedekuntaan sisään ja nousee sieltä aikanaan, eikä mitään ole tarttunut matkaan, Markku kuvaa haastattelijan purskahtaessa hyväntahtoiseen nauruun.

Opiskelu aika sujui nuorelta ylioppilaalta ongelmitta ja ilman merkittäviä uskonkriisejä. Opiskeluajan matkaseurueen Markku löysi Opiskelija- ja koululaislähetysten (Opko) parista. Samasta järjestöstä löytyi myös nuoren pastorin ensimmäinen työpaikka.

PITKÄLLÄ VAELLUKSELLA

Markku näkee kymmenen vuoden työrupeaman Opkolla hyvän Jumalan johdatuksena. Markku sanoo, että Opko:ssa hän näki itsensä enemmän eteenpäin menevänä evankelistana kuin nuorena seurakunnan pastorina. Työpäivät täyttyivät mm. opiskelijailloista ja kouluvierailuista. Työtä

tehtiin innokkaasti uskossa, sillä ilosanoma oli saatava kaikille ennen Jeesuksen toista tulemistä. Paljon matkustelua vaatinut vastuullinen työ toi myös väsymyksen mukanaan.

– Varmasti työn raskauden koki vaimo, sanoo kahden lapsen isä. Työn ja perheen yhteen sovittamisesta keskustellessamme Markku sanoo:

– Haluaisin sanoa nuoremmille kollegoille, että perhe on teidän ensimmäinen seurakuntanne.

Vuonna 1981 Markun seurue vaihtui Opko:sta Porin Teljän seurakuntaan jonka kappalaiseen virkaan hänet kutsuttiin. Hän kertoo nauttineensa suuresti seurakunnan perustyöstä. Tuhansia kertoja toistuneet toimitukset olivat aina uusi mahdollisuus tuoda evankeliumi esille.

– Opko:ssa, ainakin pienellä paikkakunnalla, sinä olet kuin veturi. Seurakunnassa sinä olet matkustaja jossain joukon keskellä, sillä juna kulkee ilman sinuakin, näin Sumiala kuvaa järjestötyön ja kansankirkon pastorin työn eroja. 26 vuoden jälkeen, seurakunnan ristiriitojen työntämänä ja Jumalan vetämänä Markku siirtyi Porin Sakkeus-yhteisön paimeneksi vuonna 2007.

PALJON ILOA, TYÖDYTYSTÄ JA JÄNNITYSTÄ

Kahden kuukauden pyhiinvaellus Espanjassa oli luonnollisesti aikaa jolloin yhteisön pastori ja lauma olivat erillään. Sumiala

Markku ja Raili vaelluksensa määränpäässä Santiagon katedraalin aukiolla.

kokee etäisyyden olleen hyvä aika seurakunnalle tottua siihen, että hän ei ole paikalla. Humoristiseen tyyliinsä Markku myös huomauttaa, että yhteisö oli pärjännyt ilman häntä ”hävyttömän hyvin, turhauttavan hyvin.” Naurun laannuttua Markku kertoo Sakkeus-yhteisön kanssa vietettyjen yhteisten vuosien pitäneen sisällä ”paljon iloa, paljon tyydytystä ja paljon jännitystä.”

Yhteisön toiminnan alus- ja pyhiinvaeltaja kertoo jännittäneensä adventtikirkon tilojen kynnyksellä:

– Ollaankohan me tällä kertaa täällä vain keskenämme Vaahtorannan Vesan kanssa.

Tyydytystä Markulle on tuonut Sakkeus-yhteisön työn selkeys. Käsitys seurakunnasta, jossa Jumala hoitaa laumaansa armonvälineiden kautta on tullut kirkkaaksi ja tärkeäksi kuluneiden vuosien aikana. Markku kertoo myös

paimenen ja lauman suhteen olleen Sakkeuksessa läheisempi kuin Porin teljän seurakunnassa.

– Minua ei ole koskaan voinut lyödä niinkuin vierasta sikaa, koska minä olen tuttu sika, pastori sanoo. Markku on tuntenut jäsenet ja Sakkeus-yhteisön jäsenet ovat tunteneet Markun.

Työstä eläkkeelle siirtymisen herättämistä tunnoista kysyttäessä Sumiala vastaa ensimmäisenä:

– Olen kiitollinen siitä, että Miika Nieminen tulee työtä jatkaamaan. Jätän Sakkeus-yhteisön hyviin käsiin.

Sohvalla istuvan miehen olemuksesta ja sanoista huokuu myös syvä kiitollisuus yhteisöään kohtaan.

– Kiitos siitä rakkaudesta, jolla olette minua kantaneet. Osoittakaa samaa Miikalle.

Markku myöntää, että Sakkeus-yhteisön ”valjaiden pois jättäminen” tuntuu haikeudenkin keskellä hy-

vältä, sillä ”on nuorempien aika kantaa niitä.” Samalla hän toteaa, että Sakkeus-yhteisö on vastaisuudessakin hänen seurakuntansa.

– Toivon, että voin siellä uskoni loppuun asti säilyttää.

PÄÄLLIMMÄISENÄ KIITOLLISUUS MATKASTA

Pyhiinvaeltajan matka jatkuu myös eläkepäiviä viettäessä. Markku kertoo, että hänellä ei ole mitään erityistä visiota eläkepäivien vaelluksen varalle. Seurakunnan tehtäviä Markku hoitaa sen verran kuin Jumala hyväksi näkee. Arjen kiireistä ja työtehtävistä huolta pitää myös rakas vaimo Raili.

Puhumme vielä hetken Markun ja Railin vaelluksesta Camino de Santiagolla. Markku kertoo oppineensa, että pyhiinvaeltajana on hyvä ajatella päivän kävelymatkaa 800 km sijasta. Markun mukaan päämäärä ja halu päästä

sinne tulee matkana aikana luonnollisesti yhä kirkkaammin esille.

Markkua kuunnellessa pyhiinvaelluksesta piirtyy mielikuva, jossa jalankulkija näkee lammasmaumoja vuorilla, viheriöitä viinitarhoja ja peltolakeuksia silmäkantamattomiin. Sumiala muistuttaa kuitenkin, että pitkällä matkalla vieraana ovat myös kaikenlaiset säät:

– Rämmittiin sateessa ja liejussa, oltiin helteessä ja vastatulessa, kuljettiin puolipilvisessä säässä.

Kaikkien matkan vaiheidon, sateiden ja auringonpaisteen jälkeen haastateltu pyhiinvaeltaja sanoo:

– Päällimmäisenä meillä molemmilla Railin kanssa on kuitenkin kiitollisuus, että saimme tehdä matkan.

VALO SYTTY PIMEYTEEN

HANNU MIKKONEN

”Nyt sytytämme kynttilän, se liekkiin leimahtaa...” laulamme tutussa adventti-virressä (VK 13). Kynttilät, valo, joulun tähti, enkelien kirkkaus tuovat kaikki omalla tavallaan joulun ajan mieleen.

Joulua pidetään valon juhlan monestakin syystä. Saatamme ehkä muistaa, että jo pakanallisena aikana nykyisen joulun ajan tienoilla vietettiin talvipäivän seisauksen juhlia. Oli pimein aika vuodesta, mutta nyt valo alkoi vallata tilaa pimeydeltä. Valo ikään kuin syttyi pimeyteen.

Me kristityt kuitenkin vietämme toisenlaista valon syttymisen juhla-aikaa. Me vietämme Maailman Valon syttymisen juhlaa. Todellinen Valo syntyi todelliseen pimeyteen.

VALO JA PIMEYS

Raamatusta puhutaan varsin paljon valosta ja pimeydestä. Jo luomisen aamuhämärässä käyvät valo ja pimeys joidenkin mielestä taistelua keskenään: ”ja pimeys oli syvyyden päällä”. Ja heti seuraavassa jakeessa: ”Jumala sanoi: ‘Tulkoon valkeus. Ja valkeus tuli.’” (KR38)

Tässä yhteydessä on myös esitetty joidenkin raamatuntutkijoiden toimesta, että 1. Moos. 1:2 voidaan kääntää myös: ”Ja maa tuli autioksi ja tyhjäksi, ja pimeys...” Tästä seuraisi sitten selitys, että Raamatun ensimmäisen ja toisen jakeen välissä on tapahtunut kirkkaimman enkelin

eli Saatanan lankeemus ja siitä seurasi tyhjyyttä ja pimeyttä.

Näinkin voi olla. Suoranaisesti tässä on kuitenkin kysymys taivaan ja maan luomiseen liittyvästä seikasta, ei varsinaisesti pimeyden voimien ja valon voimien vertauskuvallisesta taistelusta. Esimerkiksi kirkkoisä Basileios Suuri asettuu kirjoituksessaan luomisesta jyrkästi vertauskuvallista selitystä vastaan. Lisäksi voimme todeta, että 1. Moos. 1:5 Jumala nimitääkin valon päiväksi ja pimeyden yöksi.

Pyhät Kirjoitukset puhuvat kuitenkin myös toiseen sävyyn valosta ja pimeydestä. Tällöin ei tarkoiteta luomistyöhön kuuluvaa pimeää eli yötä eikä valoisaa aikaa, päivää. Kysymys on Valon voimien ja Pimeyden voimien taistelusta joka on alkanut ennen maailman luomista ja vaikuttaa koko syntiinlangenneeseen ihmiskuntaan.

Erityisen kirkkaasti tämä Valon ja Pimeyden varsinaisen taistelu esiintyy Johanneksen evankeliumissa.

VALO SYNTYY JA LOISTAA

Johanneksen evankeliumi alkaa siitä, kun pimeyden maailmaan syntyy todellinen Valo, Kristus (Joh. 1:4–9). Tästä alkaa koko Johanneksen evankeliumin läpi kulkeva Valon ja Pimeyden välinen sota. Taistelu oli alkanut tietysti jo ennen kuin Kristus syntyi ihmiseksi, mutta Jumalan Pojan tulemisessa ihmisruumiiseen se huipentuu.

”Totinen valkeus” tulee Pimeyden takapihalle ja alkaa valaista Pimeyden vallassa olevaa maailmaa ja ihmisiä. Tästä kertovat ihanalla tavalla sanat ”Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme Hänen kirkkauttansa.”

Nikodemoksen kanssa yöllä puhuessaan Kristus sanoi: ”Valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta - joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen.” Jälleen Herra opettaa valkeudesta eli valosta.

Joh. 5:ssä Jeesus sanoo juutalaisille vastustajilleen Johannes Kastajasta, että tämä oli *palava ja loistava*

lamppu, mutta te tahdoitte ainoastaan hetken iloitella hänen valossansa. Mutta minulla on todistus, joka on suurempi kuin Johanneksen.

Kuudennessa luvussa Johannes kirjoittaa hieman vertauskuvallisesti opetuslasten lähdöstä järvelle ”Ja oli jo tullut pimeä, eikä Jeesus ollut vielä saapunut heidän luokseen.” Sittenhän Jeesus saapui veden päällä kävellen heidän luokseen; Valo valaisi pimeyden!

Johanneksen evankeliumin luvussa seitsemän ollaan lehtimajajuhlilla. Juhla oli nimenomaan veden ja valon juhla. Ja mitä tapahtuukaan? Veden ja valon juhlan viimeisenä suurena päivänä Jeesus huutaa ja kutsuu ihmisiä juomaan it-

sestään, elävän veden lähteestä. Valo loistaa.

Kahdeksannessa luvussa Jeesus sanoo: ”Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydestä vaella.” Jeesus siis ikään kuin palaa syntymänsä hetkeen ja kutsuu elämään omassa valossaan, totuuden valossa. Tämän raamatunpaikanhan pastori lausuu sytyttäessään kastekynttilän ja ojentaessan sen kastettavalle tai hänen vanhemmilleen. Kaikki kastetut ovat kutsutut seuraamaan maailman Valoa.

VALO KUOLEE

Maailman Valoa ei kuitenkaan voisi seurata kukaan, ellei Valo olisi kerran samunut. Joh. 9:4–5 Jeesus sanoo, että on päivä, mutta tulee yö ja puhuu siitä, että Hänen ollessaan maailmassa Hän on maailman valkeus. Tällä Kristus kertoo edeltäkin poismenostaan.

Hän siis sanoo, että yö, pimeyden voimat, saavat hetkiseksi vallan. Pimeydessä vaeltamisesta Jeesus taas sanoo Joh. 11:ssa, että silloin loukkaa itsensä, sillä yöllä kulkevalla ei ole Valoa. Samasta aiheesta Jeesus jatkaa seuraavassa luvussa: Hän on tullut maailmaan sen tähden ettei kukaan, joka uskoo Häneen jäisi pimeyteen.

Lopulta yö koittaa ja pimeys saa vallan; Juudas ottaa palan, menee ulos ja Johannes kirjoittaa hyvin painokkaasti: ”ja oli YÖ” (Joh. 13:30). Seuraavassa jakeessa Jeesus kuitenkin sanoo ihmeellisesti: ”Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.” Ajatella! Tulee pimeys, tulee yö ja Jeesus puhuu *kirkastamisestaan*. Tämä merkitsee sitä, että

keskellä Golgatan yön pimeyttä syttyykin maailman Valo loistamaan evankeliumin kirkkautta. Siellä, keskellä synnin yötä ja keskellä pimeyden kauhuja riippuu maailman Valon kidutettu ruumis.

VALO LOISTAA KIRKKAAMMIN

Johanneksen evankeliumi on hyvin ihmeellinen evankeliumikirja, eikä vähiten tämän Valon ja Pimeyden teeman takia. Joh. 20:ssa kerrotaan, kun maailman Valo nousee haudastaan voittajana. Vielä Joh. 20:1 sanotaan: ”Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria Magdaleena meni varhain, kun vielä oli pimeä, haudalle.” Vielä on siis pimeää, sillä opetuslapset eivät ole kohdanneet Ylösnoussutta, eivätkä vielä usko Häneen sinä jona Hän on. Mutta Kristus ilmestyy heidän keskelleen, näyttää kätensä, jalkansa ja kylkensä ja sanoo: ”Rauha teille!”

Lopullisesti Valo alkaa loistamaan Johanneksen viimeisessä luvussa, kun sanotaan: ”Niin he lähtivät ja astuivat veneeseen; mutta eivät saaneet sinä yönä mitään. Ja kun oli jo AAMU, seiso Jeesus rannalla.” Sitten eräs heistä tunnistaa Jeesuksen: ”Se on Herra!”

Aamu on koittanut. Ei pelkästään aamu tuolla Tiberiaan järvellä ja opetuslasten sydämissä, vaan maailman Valo on voittanut pimeyden ruhtinaan vallan lopullisesti. Hän on lähettänyt apostolinsa ja koko kirkkonsa julistamaan Valon voittoa pimeyden valloista. Joka Häntä seuraa ei kulje pimeässä, vaan hänellä on Valo. Tämä Valo loistaa sitä kirkkaammin, mitä pitemmälle kuljemme Hänen

seurassaan kohti ikuista kirkkauden valtakuntaa.

ADVENTTI: ODOTAMME VALOA

Saamme muistaa Herramme voittoa pimeyden valloista myös adventtina; Hänhän syntyi elääkseen puolestamme ja kuollakseen puolestamme. Odotamme uutta taivasta ja uutta maata.

Adventin aikana me ikään kuin odotamme Valon lopullista syttymistä pimeyteen. Paastonaika on näin valmistautumisen aikaa Herramme tulevaan kohtaamiseen.

Kun Kristus syntyi ensimmäisenä jouluna ja maailmaan syttyi Valo, niin mekin odotamme adventtina sitä, että Hän tulee toisen eli viimeisen kerran maan päälle. Silloin luodaan kaikki uudeksi. Saamme siis odottaa paitsi Jumalan Pojan ihmiseksi syntymisen juhlaa, myös erityisesti sitä syntymistä joka meitä odottaa, kun nousemme haudoista ja muutamme Kristuksen kaltaisiksi.

JOULU: SANA LUO UUTTA

Jos mietimme Johanneksen jouluevankeliumia eli evankeliumikirjansa alkua, saatamme hämmästyä. Johannes nimittäin vaikuttaa kirjoittavan meille kuin uutta luomiskertomusta. Näin Hän tahtoo sanoa meille, että Kristuksen synnyttyä maailmaan alkaa uuden ihmissuvunkin synnyttäminen.

Tämän uuden luomisen huipentumana tässä ”Johanneksen luomiskertomuksessa” ovat Kaanaan häiden viini-ihme, josta Johannes sanoo, että ”Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki...”. Kohta pitäisi ehkä kuitenkin kääntää ”tämän tunnustekojensa alun”.

Näin meille kerrotaan, että tästä alkaa Jumalan kansan kokoaminen, uuden ihmissuvun luominen. Jouluna on kyse myös tästä, sillä Kristuksen maailmaan syntyminen aloittaa varsinaisen tunnusteon eli Hänen ristillä tapahtuvan tunnustekonsa.

LOPPIAINEN: VALO LEVIÄÄ

Valon voitettua eli Kristuksen noustua haudastaan, Hän lähettää opetuslapsensa eli seurakuntansa viemään sanomaa Hänen syntymisestäään, elämästään, kärsimisestään, kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Loppiainen on jo varhain nähty nimen omaan lähe tyksen juhlapyhänä. Ei siis ole ihme, että esim. pappisvihkimyksiä on pyritty järjestämään loppiaisenkin aikoihin.

Loppiaisena saamme muistaa, että kun evankeliumi maailman Valon voitosta on viety kaikille kansoille, tulee loppu. Tämä on varsinaisen adventti, latinaksi *adventus* eli Kristuksen saapuminen. Tätä seuraa ikuinen Valon juhla, loputon joulutaivaassa, jossa kaikki taivaan aarteet ovat Valossa kulkeneiden nautittavissa.

Loppiainen ei siis ole mikään ”välipyhä”, vaan suuri juhla kirkkovuodessa joulun meitä rohkaistaan seurakuntana elämään todeksi sitä, mitä evankelista Johannes sanoo: ”Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa.”

Kristuksen evankeliumillaan valaisemaa, ilon täyttämää adventin, joulun ja loppiaisen aikaa!

”JUMALA TULI YHDEKSI MEISTÄ!”

✍️ MATTI VÄISÄNEN

Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1:14).

Minua on viime vuosina entistä enemmän viehättänyt ja hiljentänyt evankelista Johanneksen jouluevankeliumi – ehkä siksi, että nuorena en sitä tajunnut. Sehän ohjaa ajatuksemme kaiken alkuun, jolloin ei maailmaa vielä ollut luotu. Aika ei ollut vielä alkanut, kun Poika jo oli olemassa Isästä iankaikkisuudessa syntyneenä. Oli vain Kolmiyhteinen Jumala: Isä ja Poika ja Pyhä Henki.

Jouluna, johon Jumala oli luomaansa ihmiskuntaa vuosituhansia valmistanut, tapahtui maailmankaikkeuden suurin ihme: Sana, Jumalan Poika, jonka kautta kaikki oli luotu, tuli osaksi omaa luomakuntaansa. Se, mikä oli tuonpuoleista eikä ollut ihmisen aistien ulottuvilla, tuli tämänpuoleiseksi ja meidän luoksemme. Jumala, tuli yhdeksi meistä, kuitenkin ilman syntiä.

Jumalan Pojan ajallinen elämä meidän ihmisten maailmassa oli ikuisuuden rinnalla vain lyhyt hetki. Sitä ilmentää alussa olevan Raamatun tekstin alkukielinen sana skeenoo, joka ei itse asiassa tarkoita ’asumista’ sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan ’telттаilemista’. ”Ja sana tuli lihaksi ja telttäili/majaili meidän keskellämme.”

Jeesuksen kirkkauden katselemisella tarkoitetaan tässä sellaisten hetkellisten tapahtumien katselemista kuin olivat esimerkiksi veden muuttaminen viiniksi Kaanaan häissä (Joh. 2:11) ja Lasaruksen kuolleista herättäminen Betaniassa (Joh. 11:40). Tämä näkyy kreikankielen verbinmuodosta, aoristista, jolla ilmaistaan hetkellinen tapahtuma.

Sanan lihaksi tuleminen, sikiäminen Pyhästä Hengestä ja syntyminen Neitsyt Mariasta (Matt. 1:29; Luuk. 1:35) on kristinuskon perusta (1 Joh. 4:2). Siksi Saatana ja hänen seuraajansa vihaavat sanomaa Jeesuksen neitseestä syntymisestä. Kirkkoisä Augustinus sanoi aikanaan osuvasti:

”Kristus syntyi Isästä vailla äitiä ja Kristus syntyi äidistä vailla isää. Kaksi ihmeellistä syntymisen tapaa: ensin ikuinen syntymä, sitten ajallinen.”

Ensimmäisenä jouluna tämä maailmankaikkeuden suuri Luoja ja hallitsija, taivaan ja maan Herra, on tullut ihmiseksi. Hän, ääretön ja tutkimaton, on ottanut ihmisluonnon, ihmisen aistit ja jäsenet. Kaikkivaltias on avuton lapsi. Hän, joka on Rakkaus, tarvitsee äidin rakkautta. Kaikkiviisas ja kaikitietävä kasvaa ja opettelee niin kuin kuka tahansa lapsi.

Vielä hämmästyttävämpi on tämä ihmiseksi tuleminen ihme, kun ajattelempa hänen syntymäpaikkaansa, elämäntyötään ja ristinkuolemaansa. Miksi rikas Jumala, joka kaikki omistaa, on tullut näin köyhäksi? Miksi hän, jolle kuuluu kaikki kunnia ja ylistys, näin alentuu? Miksi hänet, joka yksin on pyhä, luetaan pahantekijäin joukkoon? Siksi että hän on ”täynnä armoa ja totuutta” – meitä syntisraukkoja kohtaan!

Kun seimestä alkanut matka päättyy Golgatalla, hän on kärsinyt kaikki kivut, kantanut kaikki kuormat, kestänyt kaikki kiusaukset, kokenut kaikki murheet ja ahdistukset ja kaikki kuoleman kauhut, jotka voisivat ihmistä kohdata. – Kuinka käsittämätön onkaan kaikkivaltiaan Jumalan ihmiseksi tuleminen ihme!

Armossasi, rakas taivaallinen Isä, laske rauhasi sisimpäämme, niin että pystyisimme ymmärtämään joulun ihmeestä sen, mikä on tarpeen, jotta sydämemme ja suumme aukeaisi kiitokseen ja ylistykseen sinulle, Pyhä Kolmiyhteinen Jumalamme.

Siunattua joulua toivottavat teille
Matti ja Irma Väisänen

”GUD BLEV EN AV OSS!”

✞ MATTI VÄISÄNEN

Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning. (Jh. 1:14).

Under senare år har Johannes julevangelium mera och mera tilltalat och attraherat mig. En orsak till detta kunde vara att jag som ung inte förstod det. Det leder ju våra tankar till alltings början, när världen ännu inte fanns till. Tiden hade inte börjat sin gång när Sonen, född av Fadern, var född. Det fanns bara den Treenige Guden, Fadern och Sonen och den Helige Ande.

En jul, när Gud hade förberett sin skapelse i årtusenden, skedde världshistoriens största under. Ordet, genom vilket allt hade skapats, blev en del av sin egen skapelse. Det som var gudomligt och upphöjt och inte kunde förstås av människans naturliga sinnen blev mänskligt och kom till oss. Han, Gud, blev en av oss, dock utan synd.

Jämfört med evigheten varade Guds Sons timliga liv i vår mänskliga värld bara en kort stund. Detta uppenbaras när man ser på ordet ”i begynnelsen” på Bibelns grundspråk, skeepnoo, som inte egentligen betyder att ”ta sin boning” utan att ”sätta upp sitt tält”. ”Ordet blev kött och satte upp sitt tält/bodde bland oss”

Att se på Jesu härlighet innebär här att se tillfälliga händelser så som när vatten förvandlades till vin i Kanaas bröllop (Joh.2:11) och när Lasarus väcktes från de döda i Betania (Joh. 11:40). Detta ser man utgående från grekiskans verbform, aorist, med vilken man uttrycker en tillfällig händelse.

Ordet, Guds Sons, människoblivande, avlelsen av den Helige Ande och födelsen av Jungfru Maria (Matt. 1:29, Luk. 1:35) är kristendomens grundval (1 Joh. 4:2). Därför hatar också Djävulen och hans egna budskapet om Jesu födelse av en jung-

fru. Kyrkofader Augustinus har sagt: ”Kristus föddes av Fadern utan en moder och föddes av en moder utan en fader.” Gud hade två förunderliga födelser: först en evig, sedan en timlig.

Den första julen blev världsalltets stora Skapare och regent, himmelens och jordens Herre, en människa! Han, oändlig och outrannsaklig, har tagit på sig den mänskliga naturen, människans sinnen och lemmar. Ett allsmäktigt och hjälplöst barn. Han som är Kärlek behöver en moders kärlek. Han som äger all vishet och vet allt, lär sig och växer som vilket som helst barn.

Ännu mera förundras vi över undret i detta barns födelse när vi tänker på stället var han föddes, hans livsverk och död på korset. Varför har den Gud som äger allt och är oändligt rik blivit fattig? Varför har han, vilken tillhör all ära och allt lov, låtit sig bli så fö-

rödmjukad? Varför är han, som ensam är helig, räknad bland brottslingar? Därför att han är full av nåd och sanning mot oss arma syndare!

När vägen från krubban till Golgata är över har han lidit all smärt och burit alla bördor. Han har då motstått alla frestelser, genomgått alla bedrävelser och all den ångest som en människa kan möta, ja till och med dödens skräck. – Hur otroligt stort är inte undret som sker när den allsmäktige Guden blir människa!

Vi ber: Käre himmelske Fader, sänk din frid i våra hjärtan, så att vi kan förstå det vi behöver av julens under. Detta så att våra hjärtan och munnar skulle öppnas till tacksägelse och lovsång gentemot dig, Helige Treenige Gud.

Med önskan om en välsignad jul
Matti och Irma Väisänen

PYHÄ, PYHÄ, PYHÄ!

✍ JANNE KOSKELA

Messun vanhin laulu on taivaallisen jumalanpalveluksen laulu *Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot! Taivas ja maa on täynnä sinun kirkkauttasi. Hoosianna korkeuksissa! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä. Hoosianna korkeuksissa!*

Pyhä-hymniä on liturgian tutkijoiden mukaan laulettu jo Jerusalemin temppelijumalanpalveluksessa. Sitä pidetäänkin liturgiamme kaikkein vanhimpana lauluna. Samoilla sanoilla ylistettiin, kiitettiin ja palvottiin Israelin Jumalaa jo Jeesuksen ja apostolien aikana, ja ennen Babylonin pakkosiirtolaisuutta Salomon temppelin aikana, ja jo 100-luvulla kohtaamme ensimmäiset kristilliset maininnat hymnin käytöstä jumalanpalveluksessa.

MINÄ HUKUN!

Hymnin vanhatestamentilliset juuret juontavat kahteen lähteeseen. Ensinnäkin profeetta Jesaja saa kutsumusnäyssään (Jes 6) nähdä Herran Huoneen ihmeellisen todellisuuden – Herra on totisesti läsnä ja läsnäolollaan täyttää temppelin! Valtaistuimen ympärillä olevat korkeat enkeliolennot, serafit, ylistävät kolmiyhdistä Jumalaa kolminkertaisilla pyhä-huudoilla.

Jumalan pyhyys ja puhtaus suorastaan musertaa Jesajan, joka tietää, ettei sen paremmin hän itse kuin temppeliin kerääntyvä kansakaan ole puhdas eikä arvollinen kohottamaan katsettaan Jumalan pyhyyyksiin: *Voit minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä,*

jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin.

Herra ei ole kuitenkaan temppelissään läsnä musertaakseen syntiset ja saastaiset, vaan puhdistakseen heidät palvelukseensa: *Silloin lensi minun luokseni yksi serafeista, kädesään hehkuva kivi, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta, ja kosketti sillä minun suutani sanoen: ”Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi poistettu ja syntisi sovitettu”.*

Syntiuhrialttarilta otettu kivi/kekäle on ollut läheisessä yhteydessä uhrieläinten lihoihin ja uhrivereen. Jokainen uhrieläin taas viittasi itsensä ulkopuolelle ja eteenpäin, Jumalan Karitsaan, joka pois ottaa maailman synnin. Siksi hehkuva kivi alttarilta tuo Jesajalle sovituksen ja puhdistuksen, ja niin hänet voidaan lähettää Herran suuna julistamaan kansalle.

SIUNATTU OLKOON HÄN JOKA TULEE!

Toinen pyhä-hymnin juurista juontaa psalmiin 118, jota vesiattiin kulkueessa kun lähestyttiin temppeliä ja Herran alttaria. Psalmi jatkuu sanoilla, joita Jeesus käytti itsestään: *Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.*

Sitten tullaan pääsiäisen tunnelmiin: *Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuikaamme ja iloikaamme siitä. Oi Herra, auta, oi Herra, anna menestys! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen; me siunaamme teitä Herran huoneesta (j.22-26).* Tätä samaa

psalmia kansanjoukko veisasi, kun Jeesus ratsasti palmusunnuntaina Jerusalemiin, viettämään ”sitä päivää, jonka Herra on tehnyt”, tullakseen rakentajien hylkäämäksi kulmakiveksi. Koko maailman synniksi tehtynä Jeesus valmisti syntien anteeksiantamuksen ja pelastuksen jokaiselle, joka häneen uskoo.

Jokainen temppeliin tuleva toki ”tuli Herran nimeen”, mutta erityisesti ja varsinaisesti nämä psalmin sanat toteutuivat Jeesuksessa. Hänen kuninkaalliseksi tervetuliaislaukukseen oli Pyhä Henki nämä sanat psalmiin kirjoittanut, ja sellaisina ne ovat myös jääneet elämään kristillisen kirkon liturgiaan.

HERRA ON TOTISESTI LÄSNÄ TÄSSÄ HUONEESSA!

Pyhä-hymni ehtoollisliturgiamme osana on ylistystä, rukousta ja palvontaa. Samalla se on myös huutomerkki ja kaksoispiste: Huomatkaa, mitä nyt tapahtuu! Jeesus itse ratsastaa keskellemme sanassaan ja antaa itsensä siunatussa leivässä ja viinissä nautittavaksemme. Herran sanansaattaja tuo huulillemme, ei vain hehkuva kekälettä uhrialttarilta, vaan kertakaikkisesti annetun Uhrin itsensä, Jumalan Karitsan ruumiin ja veren, joka uskossa syötynä ja juotuna puhdistaa paitsi huulemme, antaa kaikki synnit anteeksi ja kätkee meidät kaikinemme iankaikkiseen elämään. Emmekö siis laulaisi sydämemme pohjasta yhdesä enkelien ja kaikkien, sekä Vanhan Liiton että Uuden liiton pyhien kanssa tätä ikiaikaista ylistystä!

PELASTUS PUUN JA VEDEN KAUTTA

≡ MARKUS PÖYRY

Tässä sarjassa ”Alkaen Mooseksesta” olemme jo aiemmin katsoneet, miten Jumala pelasti puuta ja vettä käyttäen Nooan perhekunnan tuholta. Puinen arkki oli esikuva tulevasta ristinpuulla tapahtuvasta lunastuksesta, ja vesi oli ennakkokuva kristillisestä kasteesta, kuten Pietari kirjeessään opettaa (1. Piet. 3:21). Vedenpaisumuksen aikaiset tapahtumat eivät kuitenkaan ole ainoa kerta, kun Jumala pelasti kansansa puuta ja vettä käyttäen. Mooses kirjoittaa, miten erämaavaelluksen aikana Jumala toistuvasti pelasti kansansa puun ja veden kautta.

Egyptistä lähtemisen jälkeen Israelia uhkasi varma kuolema Punaisella merellä. Kansa oli umpikujassa, edessä oli syvä meri, ja takaa lähestyivät faraon joukot. Tuossa tilanteessa Jumala sanoi Moosekselle: *Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten* (2.Moos. 14:16). Kansa, jota oli pyydetty katsomaan, millä tavalla Jumala antaa pelastuksen (2.Moos 14:13), näki, kuinka Mooseksen puinen sauva kohosi ylös, ja samassa alkoi tuuli puhalttaa ja meri väistyä. Näin he näkivät kohotetun puun avaavan tien pelastukseen veden kautta.

Jumala tässä saarnasi Israelille uudestaan sen saarnan, jonka hän oli saarnannut jo Nooan perhekunnalle. Punaisen meren tapahtumat olivat ennakkokuva pitkäperjantaista, jolloin jälleen kohotettiin puu (Joh.12:32-33), ristinpuu. Tämän puun kohdalta auke- ni tie pelastukseen. Tämän pelastuksen tien Jeesus asetti ennen taivaaseenastumistaan kaikkien saataville veden, eli pyhän kasteen kautta. Päävali opettaakin myös Punaisen meren ylittämisen olleen kaste, jonka Israel

sai (1.Kor. 10:2). Näin jo punaisella merellä Jumala pelasti kansansa puun ja veden kautta.

VETTÄ ERÄMAASSA

Pian kuitenkin Punaisen meren ylityksen jälkeen Israelin kansaa uhkasi jälleen kuolema. He olivat vaeltaneet monta päivää löytämättä lainkaan vettä. Lopulta he tulivat paikkaan nimeltä Maara, mutta sen vesi oli juomakelvotonta. Nestehukasta kärsivä kansa huusi Moosekselle ja kysyi: *Mitä me juomme?* Mooses huusi avuksi Herraa, ja *Herra osoitti hänelle puun, jonka hän heitti veteen, ja vesi tuli makeaksi* (2.Moos. 15:25). Jälleen Jumala siis näytti epäuskoiselle kansalleen, millä tavalla hän pelastaa. Jumala ei käskennyt ottaa mitä tahansa puuta, vaan osoitti vain yhden puun. Kun tämä puu heitettiin veteen, tuli vedestä pelastavaa vettä, joka sammutti Israelin janon.

Tämä ei ollut kuitenkaan ainoa kerta, kun Israel tarvitsi vettä pitämään heidät hengissä. Refidimissä kansa napisi janoissaan. Jumala ohjeisti jälleen Moosesta, miten kansa saa vettä juodakseen: *Mene kansan edellä ja ota mukaasi muutamia Israelin vanhimpia. Ja ota käteesi sauva, jolla löit Niilivirtaa, ja mene. Katso, minä seison siellä sinun edessäsi kalliolla Hoorebin luona; lyö kallioon, ja siitä on vuotava vettä, niin että kansa saa juoda.* Mooseksen puinen sauva iski kallioon ja näin puun kautta pelastava vesi tuli esiin.

JORDANIN YLITYS

Vielä erämaavaelluksen päätteeksikin Jumala uudisti saarnansa pelastuksesta puun ja veden kautta. Jordan-joki oli viimeinen este ylitettävänä ennen luvattuun maahan pääsemistä. Oli tulva-aika, ja siksi yli äyräidensä vettä

oleva ja vaarallisesti virtaava Jordan oli mahdoton ylitettävä. Taas Jumalalla oli kuitenkin tuttu keino pelastaa kansa erämaasta ja siirtää heidät luvattuun maahan. Jälleen Jumalan pelastussuunnitelmaan kuului puu ja vesi.

Herra määräsi akasiapuusta valmistetun liiton arkin kuljetettavaksi ensiksi Jordaniin. Kun puinen arkki kohtasi veden, pysähtyi vesi ja kansa pääsi kulkemaan joen yli. Niin kauan kuin arkki oli vedessä, pystyi koko kansa kulkemaan kuivaa myöten Jordanin ylitse. Näin puu veden kohdatessaan aukaisi tien luvattuun maahan.

Tällä tavoin koko erämaavaelluksen ajan Jumala on kansalleen osoittanut olevansa Jumala, joka pelastaa puun ja veden kautta. Jumalalla on siis koko ajan ollut mielessään sovituksen puu, ristinpuu, jossa hänen Poikansa hankkisi pelastuksen ihmiskunnalle. Pyhän kasteen kautta tuo ristinpuun avaama pelastus jaettaisiin: *Vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena* (1. Piet 3:21). Kasteen sisältö on siis pohjimmitaan Jeesuksen ristinpuu kaikkine lahjoineen. Lutherkin aikanaan yhdisti voimakkaasti ristinpuun ja kasteen opettaen, että kastaminen vedellä on Kristuksen ristin verellä pesemistä: *Jumala aina haluaa sekoittaa veren kasteeseen, jotta näkisimme kasteessa Kristuksen viattoman, ruusunpunaisen veren. Ihmissilmille siinä ei näytä olevan kuin puhdasta kirkasta vettä, mutta Pyhä Johannes haluaa meidän avaavan sisäiset ja hengelliset uskon silmämme nähdäksemme, ei vain veden, vaan myös Herramme Jeesuksen Kristuksen veren.*

OM ÄMBETET

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Artikelserien fortsätter kring kyrkans sju kännetecken. Det femte kännetecknet för Kyrkan är enligt Luther det heliga ämbetet.

Nya testamentet undervisar klart om att det finns ett Ordets ämbete. Enklaste sättet att finna ämbetet i Nya testamentet är att se på Jesu ord till de tolv. Dessa ord utgör samtidigt en klar riktlinje för vad ämbetet är en kallelse till. Ämbetsbäraren kallas av Gud för att tjäna församlingen genom att förvalta ordet och sakramenten.

VAD ÄR DÅ ÄMBETSBÄRARNAS UPPGIFT?

Att döpa och undervisa: Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: *Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla*

allt vad jag har befallt er. (Matt. 28:18-20)

Att förvalta nattvardens sakrament: *Medan de åt tog Jesus ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: "Tag och åt. Detta är min kropp." Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem och sade: "Drick alla av den. Ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse."* (Matt. 26:26-28)

Att förlåta synder: *Jesus sade än en gång till dem: "Frid vare med er. Som Fadern har sänt mig sänder jag er." Sedan han sagt detta, andades han på dem och sade: "Tag emot den helige Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon*

i hans synder så är han bunden." (Joh. 20:21-23)

Orden beskriver ämbetsbärarens uppgift. Men dessa bibelställen vittnar också om att Jesus instiftat ämbetet. Ämbetsbäraren blir utsänd och fungerar som Kristi hand och mun. Han är utsänd på samma sätt som Kristus var utsänd till världen för att rädda syndare. Nu när Kristus uppstigit till himlen är det hans tjänare som tar över samma kallelse. Denna kallelse är att söka upp de förlorade fåren (Luk. 15).

ÄMBETETS RÄTTA SAMMANHANG

Om man läser de ställen som citeras i texten ovan märker man något speciellt, nämligen att ämbetsbärarens hem och rätta plats

finns i gudstjänsten. Det är i gudstjänsten som han undervisar församlingen (predikan), förvaltar sakramentet (nattvard och dop) och förlåter synder (avlösningen efter syndabekännelsen). Detta betyder förstås inte att han alltid är där eller inte skulle få verka i andra sammanhang, utan visar endast på vad som borde vara den huvudsakliga uppgift han har.

ÄMBETET ÄR EVANGELIUM

Att ha en egen präst som man kan anförtro sig åt och som tar hand om en är en förmån. Det är inte någon lag som man måste uppfylla för att bli frälst. Ämbetet är som en gåva bland de andra gåvorna församlingen fått (bibelordet, bikten, nattvarden, predikan osv.). Det är något som Gud ser på med glädje. Den människa som har en egen präst, har någon vars uppgift och gudomliga kallelse är att sköta om den människan. Hans uppgift är att se till att hon mår väl så väl andligt, psykiskt som fysiskt. Ämbetet är inte menat att vara en börda utan något gott som Gud vill ge för att visa sin godhet och nåd åt församlingsmedlemmarna. Det handlar om att Gud genom ämbetet vill försäkra oss ännu mera om sin plan för oss. Han vill att vi med ännu större säkerhet skall veta att synderna verkligen är förlåtna och att vi med ännu större hopp och förtröstan skall vänta på det eviga livet i himmelen.

JOHN W. KLEINIG: ARMOA ARMON PÄÄLLE

WILLE HUUSKONEN

Luther-säätiön tuorein julkaisu Armoa armon päälle käsittelee niitä asioita, joista ei joka sunnuntai kuule. Se ei nimittäin käsittele uskonoppia vaan käytännön kristillistä elämää: rukousta, meditaatiota, Perkeleen vastustamista ja hengellisten uhrin uhraamista.

Kirjan kirjoittanut australialainen pastori John W. Kleinig kuvaa esipuheessaan sairaaksi sitä tilannetta, jossa hengellisyys kiehtoo kyllä monia ja monenlaisia oppaita kirjoitetaan aiheesta, mutta harvassa ovat ne, jotka panevat teorian käytäntöön.

Monenlaiset asiat täyttävät kristityn elämän ja hyvin pieni on se kaistale, jonka hän suo ajastaan ja sydäimestään sille työlle, jota Jumala tekee. Miten helppoa pitäisikään olla kristitty, kun Jumala on se, joka tekee kaiken työn ja kristitty vain ottaa vastaan! Mutta Jumalan työ ei tapahdu itsestään, vaan ainoastaan hänen sanansa ahkeran harjoittamisen kautta.

RUKOUSMEDITAATIO

Erilaiset mietiskelytekniikat ovat saavuttaneet suurta suosiota ja lääketiedekin on kiinnostunut niiden terveydellisistä hyödyistä. Kristillinen meditaatio kuitenkin eroaa muista meditaatiotekniikoista siinä, että sitä ei voi käyttää pelkästään rentoutumiseen ja hyvän olon tavoittelemiseen. Kun Jumalan sana läpäisee sielun, se nostaa ennen pitkää levottomuutta omista synneistä ja hädän lähimmäisen tarpeesta. Rukousmeditaatiota ei koskaan voikaan erottaa pyhästä elämästä. ”Elämää antava sana muuttaa kuulijoiden karut ja tuottamattomat sydämet hedelmällisiksi pelloiksi.”

LUOVUTKO PERKELEESTÄ?

Kun googlalla etsii tietoa hengellisestä sodankäynnistä, saa tulokseksi etupäässä karismaatikkojen tai heidän kriitikkojensa kirjoituksia. Asiallisesti

hengellinen sodankäynti on kuitenkin jokaisen kristityn asia, mutta monet tarjoavat aivan vääränlaisia aseita siihen.

Kleinig kirjoittaa pitkään siitä, mitä oikea Perkeleen vastustaminen on ja mitä se ei ole. ”Hengellinen sodankäynti merkitsee passiivista vastarintaa, sillä siinä on kysymys enemmän kärsimisestä ja avun vastaanottamisesta kuin tekemisestä ja voimankäytöstä.” Taistelu perkelettä vastaan voitetaan harjoittamalla Jumalan sanaa messun liturgiassa, kotihartauksissa, synnit anteeksi uskomalla ja

jokainen ateria pyhitetään rukouksella (1. Tim. 4:4-5), samoin kaikki mitä olemme ja teemme pyhitetään päivittäisellä Jumalan Sanalla ja rukouksella.

HENGELLISET UHRIT

Uskomme luovuttamaton lähtökohta on se, että olemme saaneet kaiken Jumalalta lahjaksi. Suhteessa Jumalaan ja lähimmäisiimme me emme kuitenkaan voi jäädä passiivisiksi. Juuri se, että olemme saaneet kaiken lahjaksi mahdollistaa sen, että voimme uhrata Jumalalle uskossa ja vapaasta sydäimestä sellaisia uhreja, jotka ilahduttavat häntä.

Osana pyhää papistoa me tuomme Jumalalle kolmenlaisia uhreja: ruumiimme, työmme ja omaisuutemme uhrin. Tuomme myös rukouksen ja kiitoksen uhrin. Muistamalla päivittäin kastettamme ja kutsumalla kolmiyhteisen Jumalan nimeä avuksemme, me annamme itsemme Isälle Jumalalle palvellaksemme osassamme tässä maailmassa.

KILVOITTELIJAN KIRJA

Armoa armon päälle on kirja, jollaista seurakunnissamme kipeästi kaivataan, sillä se puhuu vakaalla luterilaisella ja tukevasti kirkon yhteisiin juuriin nojautuvalla äänellä niistä asioista, joita jokainen kristitty joutuu uskonelämässään kohtaamaan.

Nämä asiat menevät teologisen mukavuusalueen ulkopuolelle. Niitä ei voi käsitellä vain teoriapohjalta. Tälle tielle astuminen on kuitenkin välttämätöntä sille kristitylle, joka haluaa kasvaa Jumalan tuntemisessa ja oppia ymmärtämään rukousta syvällisemmin. Näihin tarpeisiin on tämä australialaispastorin kirja mainio opas.

Kirjaa saa Luther-säätiön yhteisöjen kirjapöydiltä ja tilata osoitteesta tiedotus@luthersaatio.fi.

Armoa armon päälle

Hengellinen elämä yksin armosta

JOHN W. KLEINIG

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ

omaa inhimillistä kutsumustamme vankasti seuraamalla. Metodit ovat yksinkertaiset, mutta käytäntö vaatii toimeliaisuutta.

ELÄMÄN PYHITTÄMINEN

Raamattu kehottaa monin kohdin Jumalan kansaa pyhyyteen. Pyhyys on paitsi jotain sellaista, josta jo Kristuksen tähden olemme osallisia, myös jotain sellaista, johon meidän on jatkuvasti uudelleen pyrittävä.

Kleinig kirjoittaa: *Mutta kuten*

Joulunvietto juhla-aikoiheen ja valmisteluineen on maamme suurin juhla, joka sitoo useimmat noin kuukauden kestäväan vaivannäköön. Perinne koskee koko kansaa uskonnollisista katsomuksista riippumatta, kun kalenteri, lainsäädäntö ja yhteiset tottumukset pitävät sitä yllä.

Tästä johtuen joulun sisältö on oimtuinen vaikeus. Juhla on ollut alkuaan uskonnollinen ja kristillinen, mutta kansa ei enää ole sellaista. Joulunvietosta on enenevässä määrin tullut ihmisiä jakava perinne: toiset keskittyvät sen sisältöön ja toiset yrittävät tehdä siitä jotakin muuta tai ainakin ohittaa sen kunniallisesti. Ihmiset ovat alkaneet keksiä joululle mieleisiään merkityksiä – siitä on tullut lasten juhla, valon juhla, rauhan juhla, ihmisten hyvän tahdon juhla. Toisaalta sen historiallista sisältöä lisääntyvässä määrin kiistetään, vähätellään tai väitetään legendaksi. Suureksi avuksi tässä asi-

sia. Hän oli kuitenkin niin vaatimaton, ettei tahtonut saada mainetta teoistaan, vaan kullakin kerralla sujautti pussin yöllä savupiipusta. Viimeisellä kerralla lahjan saaja vakoili salaperäistä hyväntekijäänsä ja asia tuli yleiseen tietoon. Nikolauksen maineen levitessä hänet valittiin piispaksi, ja hänen väitetään osallistuneen piispana Nikean kirkolliskokoukseen. Kuoltuaan Nikolaus julistettiin pyhimykseksi ja häntä alettiin palvoa.

Kristinuskon levitessä vähitellen Eurooppaan kristillinen tieto oli hataraa. Kansan käsityksissä pyhimykset ja luonnonhaltijat menivät sekaisin keskenään. Nikolauksen kohtalo- na oli irtautua historiasta ja muutua vähitellen legendaksi, pakanajumalia muistuttavaksi satuolennoksi. Niinpä hänestä kehittyi Englannissa joulunhaltija, jonka tehtävänä oli touda kotiin lahjoja savupiipun kautta sukanvarressa. Pohjoismaihin tultuaan

selle samoin. Kristuksen läsnäolo on jotenkin nykyihmisen egoa ja nautintofilosofiaa häiritsevä seikka. Niinpä siitä mikä on totta, tahdotaan tehdä tarua, jotta sitä ei tarvitsisi ottaa vakavasti. Pieni kiltteyden puuska kerran vuodessa sopii kyllä muuten surutomaan elämään. Nykykulttuuri on tahtonut tehdä Jeesukselle samaa mitä tapahtui pyhälle Nikolaukselle.

Yrittäessämme väistää Kristuksen syntymän ratkaisevaa merkitystä ihmiselämälle olemme täyttäneet juhlamme naurettavilla ja tyhjillä korvikkeilla. Joulunviettomme sisältää piirteitä, jotka osoittavat taantumista satumailmaan. Ihmiseksi syntyneen Kristuksen sijaan joulun keskuksena on Nikolauksesta kehitelty peikkosatu.

Ihmiset, jotka sanovat, että jou-luevankeliumi on tarua, eivät huomaa itse elävänsä legendassa. Ihmiset, jotka moittiessaan jotakin nimittävät sitä keskiaikaiseksi, ovat itse paenneet keskiaikaisiin taruihin. Kun pidämme Kristuksen syntymää Vapahtajak-si, elämämme kalleinta asiaa, vain näytelmänä, on seurauksena oman elämämme muuttuminen farssiksi. Halutaan pitää kiinni kristinuskon hedelmistä, mutta hylätä sen sisältö. Mutta kun Kristuksesta luovutaan, myös kaikki muu menetetään – jopa hyväntekeväisyys.

Jumalan sana muistuttaa, että elämää olisi eletävä Jumalan kasvojen edessä, hänen sanansa valossa ja Kristuksen armon osallisuudessa. Historiallisen ja Ylösnousseen Kristuksen kasvojen edessä mekin tajuamme olevamme katoavaisia ja iankaikkisia olentoja, jotka hän on lunastanut. Joulun todellisen sisällön kohtaamme kun aloitamme joulun lukemalla jou-luevankeliumin ja veisaamalla Martti Lutherin jouluvirren: *Jo riennä katso sieluni, ken seimessä nyt makaapi, hän on sun Herras, Kristukses, Jumalan Poika Jeesukses.*

” Jo riennä katso sieluni, ken seimessä nyt makaapi, hän on sun Herras, Kristukses, Jumalan Poika Jeesukses.

assa ovat olleet epäuskoiset raamatuntutkijat. Joulun alla nämä muutoin julistustoiminnasta vieraantuneet tutkijat ovat ottaneet tavakseen tarjota päivälehtiin evankeliumien syntymäkertomuksia väheksyviä sensaatiomaisia löytöjä.

Jotta voisimme viettää oikeaa joulua, on syytä kuvata eräs historian tapahtumasarja. Siitä käy ilmi, mitä yhdelle historian henkilölle tapahtui, nimittäin 300-luvun alussa vaikuttaneelle pyhälle Nikolaukselle.

Nikolaus oli alkuaan seurakunnan diakoni Myrassa, Vähässä Aasiassa, tehtävänäan auttaa köyhiä – missä tehtävässä hän osoittikin suurta innokkuutta. Kaupungissa oli eräs köyhä mies, jolla ei ollut varaa naittaa tyttäriään, ja Nikolaus auttoi miestä viemällä hänelle kolme pientä kultapus-

pyhä Nikolaus muuttui joulupukiksi, joka sai pakanallisen uskon mukaisen ulkomuodon: diakoninviitta vaihtui peikonasuun ja apulaisiksi tulivat tontut. Neuvostoliitossa hänestä sitten tuli shamaania muistuttava hyinen Pakkasherra.

Näin kehnosti kävi Vähässä Aasiassa eläneelle diakoni Nikolaukselle. Hänet irrotettiin historiasta ja tehtiin samalla kesyksi ja merkityksettömäksi. Hänestä tuli lopulta pelkkä aate, ajatus siitä, että ihmisten on oltava kerran vuodessa kilttejä toisilleen ja annettava lahjoja. Tämä merimiesten ja lasten suojelupyhimys Santa Claus on vähitellen muuntunut myös Lapin tärkeimmäksi matkailuvaltioksi, jota tullaan katsomaan Moskovasta ja Englannista saakka.

Nykyajassa halutaan tehdä Kristuk-

Suluissa oleva numero on yhteisön tilikannatuksen viite. Viitenumeroa käyttämällä kannatus ohjautuu oikean yhteisön hyväksi. Viestiä ei tarvita. Tilinumero on FI59 1023 3000 2354 52.

Heinola (4077)

Sunnuntaisin klo 14, Taavilankatu 3.
2.12., 6.1. Seuraavat messut ilmoitetaan myöhemmin!

Helsinki: Markus-yhteisö (1999)

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.
25.12. klo 14

Helsinki: St. Barnabas (8060)

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö (3366)

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.
23.12. EI messua
24.12. Aattohartaus Niemisillä klo 14
(Andersmaantie 13, Eteläinen)
25.12. Joulupäivän messu klo 11 (Tykistötie 13, Hämeenlinna)
26.12. Messu Rauhalassa klo 11 (Ylimmäisentie 541, Renko)

Iisalmi: Daniel-yhteisö (2008)

Sunnuntaisin, Satamakatu 5, klo 16.
2.12., 16.12., 6.1., 13.1., 20.1., 3.2., 17.2.
Myös 25.12.

Imatra: Joosua-yhteisö (8400)

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
9.12., 30.12., 13.1., 20.1., 27.1., 11.2., 24.2.

Jakobstad: S:t Jakobs församling (2888)

På söndagar kl 18, Skutnäsgratan 2.
23.12., 13.1., 27.1., 10.2.
25.12. Klo 9

Joensuu: Nehemia-yhteisö (7799)

Sunnuntaisin, Kauppakatu 44.
klo 17: 2.12.

Jyväskylä: Jesaja-yhteisö (9001)

Joka toinen sunnuntai klo 17, Ilmarisenkatu 18.
2.12., 16.12., 23.12., 6.1., 20.1. (saarna piispa Matti Väisänen), 3.2., 17.2. (vuosikokous)

Kajaani: Filippus-yhteisö (3777)

Joka sunnuntai klo 11, Väinämöisenkatu 13.
Myös 25.12. ja 1.1.2013

Kitee (6020)

Sunnuntaisin klo 15, Valamontie 4.

Kokkola: Andreas-yhteisö (8811)

Joka sunnuntai klo 11, Asentajantie 13. 2. krs.
25.12. klo 11
26.12. klo 11

Kouvola: Paulus-yhteisö (1517)

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.
Aattohartaus klo 14., joulukirkko 25.12. klo 9.

Kotka

Raamattutunnit kuukauden toisena sunnuntaina klo 15.
Kullervonkatu 1, Karhula
13.1., 10.2.

Kuopio: Pietari-yhteisö (5775)

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö (5050)

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
2.12., 9.12., 16.12., 23.12., 6.1., 13.1., 20.1., 3.2., 10.2., 17.2.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Joka sunnuntai klo 12 Laesaaren siunauskappeli, Salontie 24.

Lappeenranta: Joona-yhteisö (5335)

Sunnuntaisin klo 11. Raastuvankatu 16.
9.12., 26.12., 30.12., 13.1., 20.1., 27.1., 3.2., 11.2., 24.2.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö (1232)

Messu joka sunnuntai klo 10.00 Rouhialankatu 2.
Jouluaamun messu 25.12. klo 10.00

Nurmes: (5380)

Sunnuntaisin klo 17, Lehtovaarankatu 56.
9.12., 23.12., 13.1., 27.1., 10.2.,

Oulu: Timoteus-yhteisö (6363)

Joka sunnuntai klo 10.30, Joulukirkko 25.12. klo 10.30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö (2299)

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.
24.12. jouluhartaus klo 14
25.12. jumalanpalvelus klo 10
30.12. Markku Sumialan eläkkeellelähtöjuhla
6.1. Miika Niemisen virkaan asettaminen ja tulojuhla

Pyhäkoski, Merijärvi (5115)

Sunnuntaisin klo 15.30, Pyhäkosken rukoushuone, Reetinmutka.
2.12., 16.12., 25.12., 13.1., 27.1., 10.2., 24.2.

Rauma: Pyhän Marian seurakunta

Joka sunnuntai klo 10, Kulttuuritalo Poselli, Nortamonkatu 12
Poikkeukset osoitteessa www.marianseurakunta.fi

Rovaniemi: Stefanos-yhteisö (8688)

Joka sunnuntai klo 10, Ruokasenkatu 3.

Savonlinna (2422)

Messu su klo 16.00, Lemminkäisenkatu 50
9.12., 25.12., 6.1., 20.1., 3.2., 17.2., 3.3.

Seinäjäki: Luukas-yhteisö (4488)

Joka sunnuntai klo 11, Kauppaneliö 13 as 3.

Sodankylä: Lapin luterilainen jumalanpalvelusyhdistys ry, Elia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 16, Hampputörmäntie 24.
9.12., 23.12., 6.1., 20.1., 3.2., 10.2.

Tampere: Johannes-yhteisö (5995)

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5
25.12. klo 11

Tornio

Raamattutunti su 27.1. klo 17, Saarenpääkatu 18

Vaasa (1902)

Sunnuntaisin klo 17, Kirjastonkatu 5.
2.12., 16.12., 30.12., 13.1., 27.1., 10.2., 24.2.

Åbo: S:t Gabriels församling (5500)

På söndagar klo 11, Universitetsgatan 29 a.
2.12, 9.12, 25.12, 6.1, 13.1, 20.1, 3.2, 10.2, 17.2

LAPSENUSKOA JA KEVYTTÄ PALVELUA

 KALLE VÄÄTÄINEN

Luther-säätiön toimintaa on ollut Nurmeksessa viime talvesta asti. Ensimmäiset messut pidettiin keväällä. Kevään jälkeen piti etsiä sopivaa tilaa messunviettopaikaksi. Lopulta Nurmeksen kaupungin omistaman Lehtovaaran vanhan koulun yksi luokka sai muuttua kirkkosaliksi. Koulu sijaitsee kolmen kilometrin päässä Nurmeksen torilta. Siellä on pidetty syksyn ajan messuja kaksi kertaa kuussa.

Messujen käytännönjärjestelyistä vastaavat suurelta osalta Seija Lindgren ja Marjatta Hynynen. Naiset kokivat, että vastuutehtävissä oleminen ja palveleminen on suuri ilo ja etuolaisuus. Heitä ei ole pastorin tarvinnut patistella tai kysellä avuksi.

JUMALAN JOHDATUSTA

Seija sai syntyä uskovaan perheeseen ja iloitsee siitä, että on koko elämänsä

ajan saanut elää uskossa Kristukseen. Hänen elämänsä sopii hienosti Timoteukselle osoitetut sanat: *Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut, ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. 2.Tim. 3:14-15*

Koulutukseltaan Seija on sairaanhoitaja, ja on viettänyt ison osan työurastaan eri puolilla maailmaa aina Lähi-idästä länteen asti.

– Jumala on pitänyt todellakin minusta huolen myös maailmalla.

Ensimmäisellä ulkomaanreissulla Seija kuitenkin unohti Jumalan. Silloin Jumala muistutti häntä voimakkaalla tavalla, ettei tämä kääntäisi selkää Luojalleen. Raamatunluku, rukous, ehtoollinen ja uskovien yhteys on pitänyt häntä hengissä.

Seija oli kuullut Luther-säätiöstä jo ennen toiminnan alkamista Nurmeksessa. Kun toiminta alkoi, Seija halusi heti mennä mukaan, koska tiesi olevansa samoilla linjoilla hengellisesti.

– Luther-säätiön tulo Nurmekseen oli varmasti Jumalan johdatus.

– Samalla tavalla kuin italialainen loistoristeilijä koukkasi liian läheltä rantaa, myös kansankirkko on kokenut liian lähelle maailmaa ja on vaarassa upota.

Parasta Luther-säätiön toiminnassa on Seijan mielestä messut ja hyvä opetus perusasioista. Sakramenttien merkitys on kirkastunut entisestään. Siksi Seija toivookin, että Luther-säätiön toiminta jatkuisi Nurmeksessa.

LAPSENUSKOA

Marjatta on työskennellyt koko ikänsä nuorten asuntolassa hoitotyössä ja myöhemmin siivousalalla. Rakkaus nuoria ihmisiä kohtaan kuuluu hänen puheistaan. Nuoret ovat olleet hänelle kuin omia lapsia.

– Taivaan Isä on antanut minulle työnteon ilon.

Marjatalalla on selkeä lapsenusko edelleen. Hänellä on ollut aina luottamus Jumalaan. Hän on oppinut sen, että hän itse on pieni, ja Jumala suuri.

– Olen saanut aina tuoda tarpeeni Taivaan Isälle. Minulla on aina ollut Jeesus Kristus.

Marjatta pitää siitä, että Luther-säätiössä julistetaan totuudenmukaisesti Jumalan sanaa. Luther-säätiön toiminta kokonaisuudessaan miellyttää Marjattaa sen raamatullisuuden vuoksi.

– Kun ensimmäistä kertaa olin Luther-säätiön tilaisuudessa, silloin ”valo syttyi”. Kun messussa käy, sitten jaksaa aina seuraavat kaksi viikkoa. Kun sieltä lähtee, jää kevyt ja valoisa olo.

